

Jitřenka podupávala a zvedala hlavu.

„Co se děje, princezno moje? Rozrušilo tě něco?“

Zdálo se jí, že klisna pohazuje hlavou směrem k dědovu domu.

„Copak? Vadí ti, že s námi přijela i Markéta? Neboj, neřeknu jí o tobě.“

Jitřenka divoce zatřásla hlavou, až se jí hříva rozletěla do všech stran.

„Ty chceš, abych jí o tobě řekla?“

Klisna se konečně uklidnila a sklonila se k Zuzance, až se měkkými nozdrami opírala o její čelo.

„Ty myslíš, že už je čas povědět o tobě i Janě s Linkou?“

Kobylka tiše odfrkla a začala okusovat trávu mezi ostrůvky barevného listí.

„Jak myslíš. Stejně jsme po tobě pojmenovaly náš klub,“ souhlasila Zuzanka. „Akorát se teď nemáme kde scházet. Sice je fajn zahrát si nějakou hru i doma, ale já potřebuju klusat a cválat i skákat. No vážně. Ještě před dvěma měsíci jsem se pomalu bála překročit větev ležící na zemi, a teď chci skákat. Co skákat, mám chuť létat. A to všechno díky tobě.“

Jitřenka ji pozorně poslouchala a stříhala ušima. Nakonec mírně zakývala hlavou.

„No dobře, tak taky trochu díky Janě. Ona se mi svěřila se vším o Jasněnce, tak bude jenom fér, když jí i Lince povím o tobě.“

